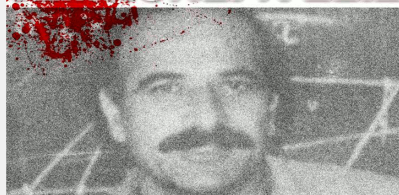

ΤΕΜΠΟΝΕΡΑ ΖΕΙΣ

1991, 14ο Λύκειο Κουκακίου, ένα κτήριο ερείπιο, ένας χώρος ντροπή για το εκπαιδευτικό σύστημα. Πρώην Στάβλος, φυλακή της Γκεστάπο, αποθήκη και τελικά σχολείο. Το παλεύαμε όμως ήμασταν μαθημένοι στις καταλήψεις και τους αγώνες, η ανάγκη για μεταστέγαση του σχολείου μας ήταν κάτι παραπάνω από επιτακτική, τι άλλο μπορούσαμε να κάνουμε άλλωστε όταν το κράτος σου επιβάλλει τη διδασκαλία σε ένα ετοιμόρροπο μπουντρούμι στο οποίο συχνά πυκνά οι σοβάδες αλλά ακόμα και τα ταβάνια έπεφταν στα κεφάλια μας την ώρα του μαθήματος.

Ο χειμώνας του 1991 μας βρήκε και πάλι στη κατάληψη, αυτή τη φορά όμως παλεύαμε και για κάτι άλλο πολύ πιο ουσιαστικό και πολύ πιο αναγκαίο, η ακροδεξιά νεοφιλελεύθερη μαφία του Μητσοτάκη ήθελε να απλώσει τα βρόμικα χέρια της στο χώρο της παιδείας με τη πρόφαση της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης, ήθελε να μας κάνει στρατιωτάκια με στολές, ήθελε να γίνουμε ένα τσούρμο άβουλα και φοβικά παιδάκια με πειθαρχικούς ελέγχους που θα επέβαλε ακόμα και όταν θα βρισκόμασταν εκτός σχολείου, ήθελε να καταργήσει τη δωρεάν παιδεία και τα κοινωνικά προνόμια των φοιτητών, ήθελε να μας ΥΠΟΤΑΞΕΙ με όπλο ένα πολυνομοσχέδιο τέρας που μόνο νοσταλγοί του Μεταξά και της Ε.Ο.Ν θα μπορούσαν να είχαν γράψει.

Θυμάμαι το ξημέρωμα της μέρας που υποτίθεται έπρεπε να άνοιγε το υπό κατάληψη σχολείο από τις διακοπές των Χριστουγέννων. Ξέραμε τι θα γινόταν, το περιμέναμε, είχαμε μάθει ότι οι τοπικές της ΟΝΝΕΔ και η Τοπική ΝΔ Κουκακίου θα έκανε έφοδο το πρωί για να ανακαταλάβει το σχολείο. Πράγματι από νωρίς είχαν μαζευτεί έξω από την είσοδο μερικοί "Γονείς" στελέχη της Τοπικής μαζί με κάτι γνωστά ακροδεξιά ραμολιμένα. Η φασαρία δεν άργησε να ξεκινήσει, οι υποτιθέμενοι Γονείς καλούσαν την Αστυνομία, οι Φασίστες είχαν αρχίσει τους τραμπουκισμούς και εμείς από μέσα τους λέγαμε ότι εδώ θα μείνουμε μέχρι να πάρουν πίσω το νομοσχέδιο, μέχρι να δικαιωθεί ο αγώνας μας. Μετά από προπηλακισμούς και φωνές οι δήθεν αγανακτισμένοι έκαναν πίσω για να έρθουν μετά από λίγο τα μεγάλα μέσα. Το σχέδιο της κυβέρνησης που είχε προωθηθεί στις τοπικές οργανώσεις ήταν να ανακαταλάβουν τα σχολεία ακόμα και δια της βίας, έτσι σε λίγα λεπτά ένα μπούγιο απο Ναζίδια της εποχής, τα πιο δυναμικά και άγρια κομμάτια της ΟΝΝΕΔ κρατώντας λοστάρια και κατσαβίδια άρχισαν να χτυπούν μανιασμένα τη πόρτα της εισόδου, δε θα ξεχάσω το ανθρωπόμορφο κήτος με το μουστάκι που έσπρωχνε μανιασμένα προσπαθώντας να τη ρίξει.

Το σχολείο όμως ήταν πρώην φυλακή, δεν υπήρχαν έξοδοι κινδύνου, ένα μικρό κομμάτι τοίχου επί της Φαλήρου και Κάγκελα από πάνω, μόνη είσοδος η βαριά σιδερένια πόρτα την οποία προσπαθούσαν να σπάσουν οι εντεταλμένοι του Δεξιού παρακράτους, έτσι ήταν ο χώρος που ήθελαν να μορφωθούμε, ένα κελί με κάγκελα δίπλα από τις αναθυμιάσεις ενός βενζινάδικου σε ένα παράλληλο δρόμο της Συγγρού. Αυτή η φυλακή που λειτουργούσε σαν εκπαιδευτήριο όμως έμελλε να γίνει το εμπόδιο στα σχέδια τους. Η πρώτη και τελευταία φορά που το σχολείο έκτρωμα προστάτευσε τους μαθητές του ήταν εκείνη η μέρα, η βαριά σιδερένια πόρτα άντεξε, οι ΟΝΝΕΔΙΤΕΣ δεν την έσπασαν έφυγαν με βρισιές και απειλές ότι θα ξαναέρθουν.

Αργά το βράδυ μαθαίνουμε ότι η πόρτα ενός άλλου σχολείου στη Πάτρα δυστυχώς δεν άντεξε και τα τάγματα εφόδου της ΝΔ χτύπησαν ένα καθηγητή στο κεφάλι με Λοστό. Σε λίγη ώρα στο σχολείο καταφτάνουν γονείς, μαθητές, καθηγητές, αλληλέγγυοι φέρνοντας τα άσχημα νέα, ο Καθηγητής ήταν νεκρός. Κανείς όμως δε μας ζητά να φύγουμε, ο φόβος νικήθηκε από την οργή για δικαίωση, έμειναν όλοι μαζί μας προστατεύοντας το σχολείο μέχρι το επόμενο πρωί.

Η συνέχεια είναι γνωστή, πορείες, διαδηλώσεις διαρκείς καταστολή. Στην Αθήνα τα χημικά της ΕΛΑΣ πέφτουν μέσα στο κατάστημα Κ. Μαρούσης με αποτέλεσμα να πιάσει φωτιά και να καούν 4 άνθρωποι. Η κηδεία του αγωνιστή δάσκαλου Νίκου Τεμπονέρα γίνεται ποτάμι λαϊκής οργής που κατεβαίνει στους δρόμους της Πάτρας. Δάκρυα και γροθιές γίνονται ένα. Ο αγώνας του μαθητικού και φοιτητικού κινήματος κατάφερε να νικήσει, οι ηθικοί αυτουργοί του εγκλήματος όμως κυβερνούν ακόμα.

Ο Νίκος Τεμπονέρας μπαίνει στην ατέλειωτη σειρά μαρτύρων - οδηγών του λαού μας, θα είναι πάντα ζωντανός σε κάθε αγώνα, σε κάθε μάχη σε κάθε διεκδίκηση.

ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΔΟΞΑ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΝΙΚΟ ΤΕΜΠΟΝΕΡΑ !